

Aase Olesen (RV):

Det Radikale Venstre kan give tilslutning til lovforslag nr. L 82 om at indføre en lempeligere samordningsregel for besættelsestidens ofre, når de modtager erstatninger efter en arbejdsskade. Vi opfatter det som en form for følgelovgivning af den lovgivning, der allerede er gennemført på tjenestemandsområdet. Også her er der tale om, at loven skal træde i kraft den 1. januar 1988, og selv om socialministeren måske ikke kan lide det, er jeg nødt til at sige, at det er et problem, at regeringen fremsætter lovforslag, som er så indlysende rigtige, nu, og derefter lader gå over et år. Jeg ved ikke, hvordan de mennesker, der skal modtage disse erstatninger, vil have det med lige præcis at være på den forkerte side af en grænse. Det problem kender vi ved al lovgivning, men problemet bliver meget større, når man strækker det så langt som her. Derfor vil jeg, i lighed med hvad jeg sagde ved tidligere forslag, opfordre til, at der bliver forhandlet om ikrafttrædelsestidspunktet her. Hvor pengene så skal komme fra, plejer vi jo nok at kunne se på i de partier, der vil være med til at gennemføre det. Det er ikke os, der skaber problemet, det er regeringen selv ved at fremsætte forslag med så langt et forløb inden ikrafttrædelsen.

Vi kan også give tilslutning til forslaget om at hjælpe de søfolk, der helt åbenbart – det har vi ikke vidst før – er kommet i klemme i systemet, og for hvem erstatningsreglerne ikke gælder. Jeg går ud fra, at vi under udvalgsarbejdet kan få klaret det problem, som ministeren har peget på, sådan at man rent faktisk hjælper dem, som lovgivningen sigter på, og ikke andre.

Birgith Mogensen (CD):

Set fra et CD-synspunkt er det retfærdigt og sundt fornuft at sige ja til L 82. Dette er hermed gjort.

Derimod er SFs lovforslag, L 69, vanskeligere at tage stilling til. Det er ikke så meget de 80 Shanghaisøfolk, der giver beslutningsvanskeligheder, de må naturligvis hjælpes på en eller anden måde. Nej, hovedpinen i L 69 er, at søfolk, der har været interneret i forskellige lande under krigen, også ønskes behandlet og hjulpet på samme måde som Shanghaisøfolkene. Vi ved jo, at søfolk på grund af den 2. verdenskrigs udbrud var

nødt til at leve og arbejde i andre lande. De fleste sejlede i allieret tjeneste, men det modsatte var også tilfældet. Begge tjenesteformer var mere eller mindre frivillige, det ved vi også. En del søfolk og andre personer, der var strandet i krigsinvolverede lande, nægtede at sejle eller gøre det arbejde, som de fik anvist. Disse personer blev som regel interneret, og dette skete både i venne- og fjendeland.

Størsteparten levede en tålelig tilværelse krigens gru taget i betragtning.

Fakta er, at hovedparten af omtalte personer, der efter krigen vendte hjem til Danmark, ikke havde eller har varige men af deres mere eller mindre frivillige udenlandske ophold under krigen. Men nogle fik ligesom Shanghaisøfolkene varige fysiske og/eller psykiske skader. Dog mener jeg ikke, at vi uden videre kan placere omtalte personer under lov om erstatning til besættelsestidens ofre. CD mener derfor, at lovforslag nr. L 69 må drøftes og ses fra flere synsvinkler.

Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti vil gerne takke socialministeren for lovforslag L 82. Vi er meget glade for den ændring, der her er lagt op til af samordningsreglerne, så vi får en bedret økonomisk situation dels for nogle tjenestemandspensionister, som har gjort en stor indsats under anden verdenskrig, dels for nogle tjenestemandsenker. Der er jo tale om en gruppe på i alt ca. 1.400 mennesker, som det er nævnt, og den økonomiske forbedring vil blive på ca. 14.500 kr. om året for tjenestemændene og ca. 9.000 kr. om året for enkerne. Jeg mener, der her er tale om en rimelig og retfærdig justering, som vi meget gerne vil medvirke til, og vi glæder os over, at lovforslaget er kommet, og vil medvirke til et hurtigt udvalgsarbejde.

Hvad det andet lovforslag angår, L 69, har vi også sympati for det. Der er, som ministeren og også andre har gjort gældende, nogle afgrænsningsproblemer, som vi må se på i udvalget. Man kan måske også løse dem på en anden måde. Ministeren har skitseret én måde at løse problemet på, og hvis det ikke kan lade sig gøre på den måde, må vi finde en anden måde, sådan at vi finder en løsning på det problem, som SF har peget på. Mit parti har heller ikke været klar over det, må